

Má jediné pravidlo: *Nikdy* si nezačíněj s hokejistou.

Rival DARLING

přeložila
Nicolle
Knapová

ALEXANDRA
MOODY

COO
BOO

RIVAL DARLING

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Moody
RIVAL DARLING – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Rival DARLING

ALEXANDRA
MOODY

COO
BOO

Přeložila Nicolle Knapová

Originally published in English by Farshore, an imprint
of HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St,
London, SE1 9GF under the title: Rival Darling
Text copyright © Alexandra Moody 2024
Translation © Nicolle Knapová 2026
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd
Alexandra Moody asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-267-4225-8
ISBN e-knihy 978-80-267-4226-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4231-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4232-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro mé vlastní ďáblíky
Archieho, Avu & Harryho*

První kapitola

VIOLET

Nikdy nerandi se sportovcem. To bylo jediné pravidlo, které jsem měla, když šlo o kluky, ale dodržovat ho mi zjevně moc nešlo.

„Jeremy mě zabije,“ řekla jsem, zatímco jsem se svou sestřenicí Miou běžela přes parkoviště. Byl to první hokejový zápas mého kluka v sezóně a měly jsme dvacet minut zpoždění. Podívala jsem se na hodinky a tiše zaklela. No vlastně už *třicet* minut.

Celé odpoledne jsme byly v kavárně v jednom kole a stěží jsme stihly včas vypadnout. Navíc mi nechtělo nastartovat auto. Chudák Betty si ještě nezvykla na náš nedávný přesun do Sunshine Hills v Minnesotě. Od té doby, co nás tu máma na začátku prázdnin vysadila, proti náhlé změně hlasitě protestovala.

Její hysterické výbuchy se s příchodem zimy a sněhu ještě zhoršily, ale nemohla jsem jí to mít za zlé, protože i já jsem se zimou bojovala. Ani jedna z nás sem nepatřila. Měla jsem trávit poslední rok na střední škole pod kalifornským sluncem, ne v tomhle ledovém pekle.

Jako by to nestačilo, uklouzla jsem na kusu ledu a málem jsem se rozplácla. Byla jsem tady ještě víc mimo než Betty a začínala jsem si opravdu říkat, jestli mě máma nenávidí. Věděla jsem, že je pryč a hledá práci svého života v Evropě, ale nechat

mě u strýce uprostřed ničeho v Minnesotě během zimy bylo prostě kruté.

„On tě nezabije,“ řekla Mia. „Je uprostřed zápasu a určitě je tam spousta lidí. Bude si myslet, že jsi někde mezi davem jeho obdivovatelů.“

„Možná.“ Jeremy v poslední době myslel jen na hokej, takže jsem si nedovedla představit, že by mě v davu hledal. Ne, když měl vyhrát zápas. „Ale určitě mu jedna z těch hokejových fanynek, které ho neustále pronásledují po škole, řekne, že jsem přišla pozdě.“

Na prestižní škole Sunshine Hills Prep bylo hodně hokejových fanynek, ale mě zajímala jen jedna: Heather. Jeremy tvrdil, že jsou jen kamarádi, ale měla jsem pocit, že jsem jí zmařila plány, jak si ho omotat kolem prstu a stát se hokejovou manželkou, když jsem v létě přijela. Věděla jsem, že mu bez váhání řekne, že jsem přišla skoro o celý zápas.

„Určitě mu to nebude vadit. Zvláště když vyhraje.“ Mia se mě snažila uklidnit, zatímco tlačila do těžkých dveří hokejové haly. I když jsme už byly uvnitř, nepříjemný chlad ze vzduchu stále nezmizel. Přece jen to byla ledová plocha, takže jsem se neměla divit.

„Je to jeho první zápas v sezóně a já jsem přišla o první polovinu,“ namítla jsem. „Bude zklamaný.“ Spěchaly jsme po chodbě, která byla prázdná, protože všichni už seděli na svých místech. Musel to být vzrušující zápas, protože jsem slyšela, jak dav sílí. „Snažím se mu být oporou jako správná přítelkyně.“

„No, může si gratulovat, že s tebou vůbec chodí, když sis kdysi přísahala, že si nikdy nic nezačneš se sportovcem hned, jak ti došlo, že kluci existují.“

„Už jsem ti říkala, že Jeremy je výjimka. Není vůbec jako můj táta...“ Hlas se mi zlomil, protože o tátovi jsem vůbec nechtěla mluvit. Ne že by bylo co říct.

Moje máma otěhotněla a pak ji odkopla fotbalová hvězda z vejšky. Myslela si, že je to její vysněný princ, ale místo toho se z něj vyklubal padouch z těch odstrašujících příběhů, které rodiče vyprávějí dcerám, aby je přiměli používat antikoncepci. Vyrůstala jsem s tím, že nemám nikdy věřit klukům s okouzlujícím úsměvem a silnými pažemi a že mám utíkat opačným směrem, pokud se jejich život točí kolem sportu. Vždycky jsem se řídila radou své matky – až do letošního léta.

Jeremy byl možná hokejová hvězda na mé nové škole, ale nikdy jsem ho nepovažovala za nějakého povrchního sportovce, kterému se nedá věřit. Za ta léta jsem jich poznala spoustu, ale on byl jiný.

Potkali jsme se o prázdninách v knihovně. Vběhla jsem tam, abych se schovala před náhlým deštěm, a našla jsem ho, jak jako dobrovolník čte knížky malým dětem v dětském oddělení. Tehdy jsem netušila, že je sportovec, jinak bych mu nikdy nedala šanci. Ale od začátku nás to k sobě táhlo a přes léto jsme se neustále náhodně potkávali. Když jsem zjistila, že je kapitánem hokejového týmu Sunshine Prep, Saints, byla jsem do něj už úplně zamilovaná. Chodit s ním možná porušovalo moje pravidlo, ale kdo jsem byla, abych si zahrávala s osudem?

„Myslím tím, že vážně doufám, že není jako tvůj táta.“ Mia jako vždy nezněla přesvědčeně. Byla blázen do hokeje, takže by se dalo čekat, že bude Jeremyho největší fannynkou. Ale od té doby, co zjistila, že spolu chodíme, mě varovala, abych byla opatrná.

„Není,“ trvala jsem na svém. „Jeremy je milý, hodný a ohleduplný. Víš, že bych s ním nebyla, kdyby nebyl.“

„Milý, hodný a ohleduplný nejsou přídavná jména, která bych použila k popisu Jeremyho Hoffmana. Jsi si jistá, že jsi neporušila své pravidlo ‚žádní sportovci‘, jen abys naštvála mámu, že tě tady nechala?“

„Ano, jsem si jistá.“

„Protože víš, že bych tě za to neodsuzovala...“

„Není to důvod, proč s ním chodím.“

„Vážně? On umí být fakt *takovej* blbeček.“

„Není zas tak špatný.“

Mia se zastavila a otočila se ke mně.

„Vi, všichni ve škole si myslí, že snad umí chodit i po vodě. Sakra, on *sám* si to myslí.“

Jo, moje sestřenice neměla o Jeremym zrovna nejlepší mínění. Bylo mi jasné, že se mě jen snaží chránit. Věděla, proč jsem se tolik let za každou cenu vyhýbala sportovcům.

„Technicky vzato, umí,“ řekla jsem. „Led je taky voda... jen trošku zmrzlá.“

Mia obrátila oči v sloup, ale pak se zasmála. „Jen říkám, že ho možná tak dobře neznáš. Chodíte spolu teprve od léta.“

Mia měla pravdu, ale prožili jsme spolu několik úžasných měsíců a díky Jeremymu mi moje nucené stěhování na druhý konec země přišlo nakonec jako dobrá volba. Ne že bych úplně nechápala, na co naráží.

Určitě jsem od začátku školy viděla jeho jinou stránku, obzvlášť na veřejnosti.

Jako kapitán hokejového týmu měl kolem sebe tolik lidí, kteří se na něj spoléhali a vzhlíželi k němu. Nedokázala jsem si představit, jaké to musí být, žít s očekáváním celého města na

svých bedrech. Jeremy byl ale hodný kluk. Mia jen potřebovala trochu víc času, aby to taky viděla.

„No, jestli přijdu na jeho zápas ještě později, tak už teda spolu chodit nebudeme. Pohni sebou.“ Chytila jsem Miu za ruku a táhla ji k ledové ploše. Když jsme konečně uviděly led, davem se rozlehlo bouřlivé jásání. Zachvěla jsem se, a to nejen proto, že jsem začínala mít pocit, že *venku* je možná tepleji. Nebyla jsem velká hokejová fanyнка.

Předtím jsem byla na zápase jen jednou, a to před spoustou let, ale hned mi bylo jasné, že tenhle sport není pro mě. Nechápala jsem, proč by někdo dobrovolně hrál v takovém mrazáku. Nikdy jsem nedokázala sledovat puk, jak se řítí po ledě, a samotná hra byla tak agresivní. Hráči i fanoušci se zdáli být víc nadšení z tvrdých střetů a rvaček než ze samotných gólů. A zmínila jsem už tu zimu?

„Chybí mi slunce.“

Mia se zasmála a zavěsila se do mě. „Ještě tě ten hokej chytne, uvidíš.“

„To pochybuju,“ zamumlala jsem, ale Mia mě přes hluk davu asi neslyšela. V hale panovalo elektrizující napětí a byla jsem si jistá, že si Jeremy tu intenzivní atmosféru užívá.

Mia mě vytáhla na tribunu a široce se usmívala na pár kluků, kteří si sundali trička a na hrud' si namalovali číslo dvacet tři. Na jednoho z nich mrkla, když procházela kolem, a oba kluci do sebe loktem štouchli, když jí zamávali na pozdrav.

„Hele, jsi tu kvůli hře, nebo kvůli hezkým klukům?“ zeptala jsem se.

„Nemůžu tu být kvůli obojímu?“ V očích mé sestřenice se zablýsklo a zastrčila si jediný růžový pramen vlasů za ucho, když se ohlédla na polonahé kluky. Mia uměla tak dobře flirtovat

a nikdy se nebála mluvit s kluky. Přála jsem si mít alespoň polovinu jejího sebevědomí. Určitě bych nikdy Jeremyho neoslovila, kdyby mě on neoslovil jako první.

„Jsi hrozná,“ řekla jsem jí.

„Já vím,“ odpověděla se smíchem. Znělo to bezstarostně a nakažlivě a překvapilo mě, že lidé často říkali, že se smějeme podobně. Zdálo se, že všechno ostatní na nás bylo odlišné. Obzvlášť náš vzhled. Zatímco já měla stejně tmavě rudé vlasy a bledou pleť jako máma, Mia byla opálená a blond jako ta její.

Tetu jsem viděla jen na fotkách v domě strýce Luka. Nikdy jsem ji nepoznala, protože zemřela, když jsme s Miou byly ještě malé. To byla asi další věc, kterou jsme měly společnou, obě jsme vyrůstaly jen s jedním rodičem.

Když jsme konečně našly volná místa, soustředila jsem se na hru a hledala Jeremyho. Hráči svištěli po ledě tak rychle a měli tváře téměř celé zakryté helmami, že bylo téměř nemožné je rozeznat. Barvy Sunshine Prep byly bílá a zlatá, takže mě zmátlo, že jeden tým byl v černém a druhý v červeném. Nikdy předtím jsem na zápase Saints nebyla, tak mě napadlo, jestli Jeremyho tým náhodou nehraje v náhradních dresech.

Z myšlenek mě vytrhlo hlasité žuchnutí, když do sebe narazili dva hráči a dav se rozjásal. Jeden z hráčů letěl vzduchem, ale druhý zůstal na nohou. Měl na sobě dres s číslem dvacet tři a já se ohlédla na polonahé fanoušky, kteří šleli vzrušením. Bylo jasné, že to byl jejich oblíbený hráč, a hned mi došlo proč. S protivníkem ležícím u nohou se číslo dvacet tři rozjelo. Bez námahy klouzal po ledě a proplétal se mezi soupeři, jako by tam vůbec nebyli. Věděla jsem, že bruslí úchvatnou rychlostí, ale připadalo mi, jako by se všechno odehrávalo ve zpomaleném

filmu a řev davu kolem mě jako by utichl. I já, která hokej nesnášela, jsem musela přiznat, že je tenhle kluk působivý.

Jako by chtěl potvrdit mé mínění, číslo dvacet tři se vyhnul poslednímu obránci a pukem překonal brankáře. Za brankou zazněla siréna a fanoušci kolem nás jásal. Nemohli se toho hráče nabažít. Ani já jsem od něj nemohla odtrhnout oči.

„Ehm, Violet?“

„No?“ Miin tón byl natolik naléhavý, že jsem odtrhla oči od hry a soustředila se na ni.

„V kolik jsi říkala, že začíná Jeremyho zápas?“

„Ve tři. Proč?“

„To není možný.“

„O čem to mluvíš?“

„No, nerada ti to říkám, ale nejsme na zápase Saints. Tohle je zápas Devils.“

„Cože?“ Rychle jsem se podívala na tabuli s výsledky a srdce se mi zastavilo, když jsem uviděla názvy obou týmů.

Mia měla pravdu. Nebyli jsme na zápase Sunshine Prep. Místo toho jsme omylem přišly na zápas jejich největších rivalů, Ransom Devils.

„To nemůže být pravda,“ zamumlala jsem. V Sunshine Hills jsem bydlela teprve pár měsíců, ale o Ransomu, městě na druhém břehu řeky, jsem slyšela všechno. Zatímco Sunshine Hills bylo plné velkých impozantních vil, golfových hřišť a country klubů, Ransom bylo spíše průmyslové město obyčejných lidí. Střední Ransom High a Sunshine Hills Prep byly stejným kontrastem. Rivalita mezi nimi byla zakořeněná a hořká. Ovlivňovala prakticky vše, čeho se obě školy účastnily, ale začínala a končila hokejem.

„Jsi si jistá, že zápas začal ve tři?“ zeptala se Mia.

„No, myslím, že jo.“

„Jsme tady teda blbě?“

Vytáhla jsem telefon, abych si zkontrolovala zprávu s podrobnostmi, kterou mi Jeremy poslal včera večer. Když jsem ji četla poprvé, byla jsem napůl vzhůru, ale byla jsem si jistá, že jsem si čas ani místo nespletla.

Ale v momentě, kdy jsem zprávu otevřela, zaklela jsem. „Jeho zápas byl v jednu, Mio. Prošvihla jsem ho...“ A Jeremy mi od té doby nenapsal, což bylo rozhodně špatné znamení.

„Hele, vždyť to nebylo naschvál, Vi. On to pochopí.“

Další rána přitáhla naši pozornost zpět na led, kde číslo dvacet tři srazil hráče na mantinel obklopující kluziště a pak několik vteřin stál nad svým nešťastným soupeřem a zíral na něj. Tenhle kluk si zřejmě víc užíval mlácení ostatních hráčů než samotnou hru. Neměl však moc času na to, aby se kochal svou agresivní hrou, protože ho okamžitě obklopil rozzuřený hlouček soupeřů. Jeho spoluhráči mu rychle přispěchali na pomoc a rozhodčí začali zběsile pískat a mávat rukama, aby zastavili začínající rvačku.

Mia si začala ovívat obličej. „To je tak sexy.“

Šťouchla jsem do ní ramenem. „Ta vaše zima ti už leze na mozek,“ řekla jsem. „Začínáš bláznit.“

„No co?“ ohradila se. „Já to ráda trochu drsně.“

„Ehm, Mio, jsi si jistá, že se ještě pořád bavíme o hokeji?“

„No jasně!“ Přitiskla si ruku na hrud' a předstírala překvapení. Pak mávla rukou na dav kolem nás, který jen hlasitě povzbuzoval, zatímco se rozhodčí snažili uklidnit rozruch na ledě. „A nejsem jediná, komu se to líbí.“

Jediné, na co jsem se zmohla, bylo povzdechnutí. Tohle bylo opravdu nad mé síly.

„Moje chudinka Violet, ochuzená o hokej,“ pokračovala Mia. „Ještě se musíš o životě v Sunshine Hills hodně naučit. Ale to nevadí, časem se tam dopracujeme.“ Položila mi ruku kolem ramen a znovu se soustředila na zápas. Rvačka konečně skončila a hráč s číslem dvacet tři opouštěl led.

„Když už mluvíme o těch sexy drsňácích,“ řekla Mia. „Támhleto je jeden z Darlingovic Ďáblů. A šup s ním na trestnou lavici za to, že tuhle rvačku rozpoutal.“

„Kdože?“

„Darlingovic Ďáblové. No vždyť víš přece, bratři Darlingovi.“ Zněla, jako by mi vysvětlovala něco, co ví i prvňáci.

„A kdo to přesně je?“

„Ty jsi o nich fakt nikdy neslyšela?“

„Kdybych o nich slyšela, tak se tě neptám.“

„Noooo...“ Mia to slovo vyslovila pomalu a já viděla, že je ráda, že mi to může vysvětlit. „Bratři Darlingovi jsou jedni z nejlepších hokejistů ve státě. Hrajou za Ransom Devils. A jsou... nebezpeční.“

Její hlas ztichl, ale nadšení z ní úplně sálalo. „A teď nemyslím jenom zápasy. Mají docela pochybnou reputaci i mimo stadion. Tady ve městě se na ně jen tak nezapomíná.“

Zamračila jsem se na hráče Devils, který právě vešel na trestnou lavici. Na dresu jsem jen matně rozeznala jméno „Darling“.

„To je Reed Darling,“ řekla Mia a kývla směrem k němu. „Kapitán Ransom Devils. Míří rovnou do NHL, ale podle všeho je ještě nebezpečnější, když není na ledě.“

„Zní jako skvělej kluk.“ Můj hlas byl plný sarkasmu.

„Jasně, jestli máš ráda zlobivé kluky,“ pokračovala Mia. „Slyšela jsem, že nemohl loni chodit do školy, protože ho poslali do polepšovny.“

„To je milé,“ odpověděla jsem. „Jeho matka je na něj určitě pyšná.“

Mia se usmála. „No, jeho máma musela udělat něco správně, protože je to fakt fešák.“ Na rtech se jí objevil lehký úsměv a jemně naklonila hlavu, když se zadívala na Reeda. Přestože byla Mia přesvědčená, že tenhle kluk dělá jen problémy, nemohla si pomoci a pořád ho pozorovala.

„Jenom to, že mu ten dres sedí jak ulitý, ještě neznamená, že je sexy.“

Mia ze sebe vydala smích. „To říkáš jen proto, že jsi neviděla jeho obličej. A na krku má jizvu, kterou si přivodil při rvačce v baru, což jen přidává na jeho drsné, rebelské přitažlivosti.“

Upřímně řečeno, nemyslela jsem si, že pohled na Reeda Darlinga ve mně vyvolá nějaké jiné pocity. Tohle byl kluk, který hrál hokej a zapléтал se do barových rvaček? Nikdy bych takového kluka nemohla považovat za atraktivního.

„Jeho bratři jsou úplně stejní,“ dodala Mia. „Někdo mi řekl, že loni na večírku zmlátili kluka jen proto, že se na Reeda špatně podíval.“

„To jako vážně?“

„Bavíte se tu o bratrech Darlingových, že jo?“

Otočily jsme se na holku sedící vedle Mii z druhé strany, která se k nám naklonila. Bylo jasné, že celou dobu naši konverzaci poslouchala a teď se nemohla dočkat, až přidá něco svého.

„To je teprve začátek toho, co se na té párty odehrálo. Prej po tom, co zmlátili toho kluka, se jeden z Devils líbal s jeho holkou.“

Mie se rozšířily oči a pak se na mě otočila s výrazem, co křičel *já ti to říkala*. „Vidíš? Všichni znají Darlingovic Ďáblý.“

Nebylo mi moc příjemné pomlouvat někoho, koho jsem neznala, ale určitě to znělo, jako by si bratři Darlingové svou špatnou pověst zasloužili, tak jsem jen souhlasně přikývla. Navíc jsem neměla čas na to, abych se starala o to, jak se baví nějakí zvrhlí hokejisti. Měla jsem teď větší problém. „Měla bych zavolat Jeremymu a zeptat se ho, jak dopadl zápas.“

„Ale já ti ještě nedopověděla o Darlingovic Ďáblech. V právu Reed...“

Mávla jsem rukou. „To mi můžeš dopovědět pak.“

„No tak, Violet.“ Mia se zamračila. „Nemůžeme zůstat a dokoukat zápas?“

Povzddechla jsem si. „Zůstaň tady. Najdu si nějaký klidnější místo, odkud mu zavolám. Pak za tebou přijdu.“

„Myslím, že by bylo mnohem zábavnější, kdybys zůstala a my pokračovaly ve výuce o sexy hokejistech,“ řekla, když jsem vstávala.

„Až na to, že mi připadá, že mi říkáš jen o těch bláznivých.“

„Bláznivé sexy, děkuju pěkně,“ opravila mě Mia, a hned se zase vrátila k debatě s tou holkou vedle.

Drbům o takzvaných Darlingovic Ďáblech zjevně ještě zdaleka nebyl konec.

Prodrala jsem se dolů z tribuny a zamířila pryč od kluziště ke stánku s občerstvením ve vstupní hale. Kolem postávalo jen pár lidí, většina byla zabraná do zápasu. Vytáhla jsem z kapsy mobil a zavolala Jeremymu. Zazvonilo to dvakrát a pak to rovnou přešlo do záznamníku.

„To nevěstí nic dobrého,“ zamumlala jsem, položila telefon a začala mu psát zprávu. Sedla jsem si na lavičku poblíž a přemýšlela, co mu mám napsat. Ať už bych to formulovala jakkoliv, byl by zklamaný, že jsem přišla o jeho zápas. Psala jsem,

přepisovala zprávu, ale nemohla jsem stále najít vhodný způsob, jak říct „Promiň, jsem hrozná přítelkyně“.

Nakonec jsem to vzdala a rozhodla se vrátit k Mie. Možná by to bylo snazší, kdybych si s Jeremym promluvila osobně.

Když jsem se vrátila do arény, rozezněla se siréna a budouvou otrásl bouřlivý jásot. Podívala jsem se na tabuli a viděla, že zápas skončil. Devils soupeře zcela rozdrtili.

Dav vstal ze sedadel a začal odcházet, zaplavil schody a hrnul se k východu. Stála jsem stranou a čekala, až Mia projde, ale neviděla jsem ji. Teprve když proud lidí začal slábnout, dostala jsem se k sedadlům. Mia seděla přesně tam, kde jsem ji nechala, a okukovala hokejisty, kteří se stále ještě dostávali z ledu.

„Bavíš se?“ zeptala jsem se.

S úsměvem od ucha k uchu vyskočila ze sedadla. „Jen si chci užít pohled na sexy kluky z hokejového týmu, dokud můžu.“

Zasmála jsem se. „Na hokejisty v naší škole se takhle nikdy nedíváš.“

„Jo, protože jsem s těma klukama strávila posledních pár let ve třídě a vím, že jsou to prasata.“

„Páni, díky.“

„Víš, že nemyslím Jeremyho,“ řekla s výrazem, který mi nedovolil jí uvěřit. „Mluvila jsi s ním?“

„Ne. Spadl mi do hlasové schránky.“

„To je škoda,“ odpověděla. „No, dneska večer bude na párty. Jdeš taky, že jo?“

„No...“

„Violet. Neříkej mi, že v sobotu večer zůstaneš doma.“

„Nechtěla jsem,“ řekla jsem. „Ale mamka říkala, že mi možná dneska večer zavolá přes video.“

„Violet Sinclairová.“ Mia zvažněla. „Neopovažuj se dnes večer zůstat doma *a volat mamce*.“ Nakrčila nos, jako by už jen pomyšlení na to bylo urážkou. Pokračovala jemnějším hlasem. „Musíš žít svůj život, ne čekat u telefonu na hovor, o kterém víš, že nepřijde.“

Už je to nějaká doba, co jsem s mamkou mluvila. Kvůli časovému posunu jsem ji mohla zastihnout nejlépe pozdě večer, ale ona měla vždycky nějakou práci.

„Možná to tentokrát vyjde...“

Mia se na mě smutně usmála. „Možná.“ Kývala hlavou, ale věděla jsem, že je přesvědčená, že další večer uplyne bez jakéhokoliv mámina telefonátu. „Jen o tom popřemýšlej. Jsem si jistá, že mamka nebude proti, když to přesuneš na zítra.“

Vydechla jsem. „Dobře, popřemýšlím o tom.“

„Fajn.“ Sklouzla pohledem k telefonu, který se rozsvítil kvůli upozornění. „To je Grant. Čeká na mě před halou...“

Usmála jsem se na ni s výmluvným výrazem.

„Nedívej se na mě tak,“ bránila se. „Víš, že jsme jen kamarádi.“

„Jen kámoši, co se navzájem rozvázejí po večírcích?“

„Pfff,“ ušklíbla se Mia. „Ale neděláme na nich nic *spolu*. A hele, když jsme *jen* kámoši, s klidem ho vypustím z programu, jestli mi to pomůže tě vytáhnout ven.“

„Říkala jsem ti, že o tom popřemýšlím,“ zasténala jsem.

„A já vím, že to nejspíš znamená, že nepřijdeš. Bez tebe se nebudu bavit.“ Její oči se rozšířily a pomalu zamrkala. Vypadala jako štěně, které u stolu prosí svého pána o zbytky jídla. „Bude se tancovat...“ Ta slova téměř zpívala a snažila se mě co nejvíc nalákat.

Večírky jsem neměla moc ráda, ale ona věděla, že pro tančování mám slabost.

„Prosím...“ Mia to nevzdávala.

„Ach jo, dobře. Sejdeme se tam.“

„Super.“ Nevinně se na mě usmála, jako by právě nedosáhla svého tím, že mi před nosem mávla navijákem.

Společně jsme se vydaly dolů z tribuny. Aréna byla téměř prázdná, ale když jsme vyrazily chodbou vedoucí do haly, všimla jsem si před námi nějakého rozruchu. Byl to jeden z hráčů Ransomu. Stále měl na sobě hokejovou výstroj a byl obklopen skupinkou dívek. Stál ke mně zády a já uviděla jeho příjmení a číslo na dresu. Bylo to číslo dvacet tři. Reed Darling.

Byl vysoký, nejméně metr osmdesát. A i když měl na sobě hokejovou výstroj, bylo jasné, že je svalnatý. Bez helmy jsem viděla, že má rozcuchané tmavé vlasy. Tvář měl ale otočenou ode mě a část mě zajímalo, jestli je opravdu tak hezký, jak říkala Mia. O jeho reputaci u holek měla zjevně pravdu. Sotva vylezl z ledu a už se kolem něj rojily. Z toho, jak se chichotaly, když s jednou z nich mluvil, mi bylo trochu na zvracení. Byl přesně ten typ kluka, před kterým mě mamka varovala. Důvod, proč jsem měla pravidlo „žádní sportovci“.

„Ty holky se o jeho špatnou pověst moc nezajímají,“ řekla jsem Mie.

Zafuněla. „Nevím, proč tě to překvapuje, Vi. Je to hokejový bůh s aurou bad boye. Většině kluků nahání hrůzu a většina holek mu podává srdce na stříbrném podnose.“

„No, když se rozhlídnou kolem sebe, vypadá to, že i hokejistů v Ransomu jsou pěkný prasata.“

Myslela jsem, že jsem to řekla dost potichu. Ale Reed Darling se otočil a jeho tmavě modrošedé oči se setkaly s mýma.

Musela jsem si přiznat, že Mia měla zase pravdu. Byl nádherný, s výraznými rysy a pohledem, který člověku pronikne do duše a nechá ho bez dechu.

Nikdo by neměl vypadat takhle dokonale. Bez ohledu na jeho pověst jsem hned pochopila, proč o něm všichni tak mluví.

V jeho očích byla ale patrná kritika, výraz měl přísný a seděl k tvrdým rysům jeho tváře. Z jeho intenzivního pohledu mi přeběhl mráz po zádech. Rychle jsem se odvrátila a co nejrychleji odtáhla Miu k hlavnímu vchodu.

Jakmile jsme byly venku, zasmála se. „Myslím, že tě slyšel.“

Pokrčila jsem rameny a snažila se tvářit, že mi to nevadí. Co na tom, že nějaký kluk slyšel, že mu říkám prase? Choval se tak. Flirtoval se všemi těmi holkami. Byly zjevně příliš zaujaté jeho vzhledem, než aby se zajímaly o to, že je to grázl. Musela jsem zapomenout, že mě na chvílku trochu uchvátil taky.

Druhá kapitola

VIOLET

„Prosím, Betty, teď ne,“ žadonila jsem, když moje auto vydalo poslední sípavý zvuk a zastavilo se na kraji silnice. Jako by to nestačilo, zdůraznilo svůj odmítavý postoj k životu hlasitým a zvučným bouchnutím.

„Ne, ne, ne,“ zaúpěla jsem a snažila se nastartovat motor.

Den se postupně měnil v čím dál větší katastrofu. Jeremy mi pořád nebral telefon a já jsem se opozdila na večírek, protože jsem jako hlupák čekala doma, až mi zavolá mamka. Jako obvykle jí do toho něco vlezlo a musela to zrušit. To mi ještě chybělo, aby se mi zrovna teď rozbilo auto.

Byla tma a venku mrzlo. Pokud by auto znovu nenastartovalo, věděla jsem, že bez topení nevydržím ani pět minut. Neměla jsem na výběr, musela jsem Betty rozchodit. Snažila jsem se ji přesvědčit, aby to ještě zkusila. „Slibuju, že na tebe budu hodnější, Betty. Až tě příště umyju, použiju ten vosk, co máš ráda. Vyměním ti olej a zkontroluju tlak v pneumatikách. To by se ti líbilo, vid'? Udělám, co budeš chtít. Jen prosím, nastartuj.“

Betty se rozhodla neodpovídat a motor dál klapal. Vždycky to byla stará náladová dáma, ale měla jsem pocit, že už je na konci svých sil. Stěhování do Minnesoty ji možná definitivně dorazilo.

Než jsem to vzdala, pokusila jsem se ji ještě několikrát nastartovat. Bylo jasné, že Betty nikam nepojede, tak jsem zkusila

zavolat Mie. Nezvedala to. Zkusila jsem i Jeremyho, ale ten to samozřejmě nebral. Zeptala jsem se dokonce ChatGPT, co mám dělat, ale AI aplikace mi jen vysvětlila, že existuje řada důvodů, proč auto nenastartuje, a poradila mi, abych se obrátila na mechanika.

Zanadávala jsem a vyskočila z auta, abych se podívala pod kapotu. Nebylo to poprvé, co mě Betty nechala ve štychu, ale vždycky se mi ji podařilo nějak nastartovat. Určitě mechanika nepotřebovala. Jenom zlobila. Když jsem vystoupila z auta, zasáhl mě ledový poryv větru a snažila jsem se nevnímat tu zimu. Ten, kdo pojmenoval Sunshine Hills jako „slunečné kopce“, musel mít zvrácený smysl pro humor. Byl tu jen jeden kopec a já už skoro zapomněla, jak slunce vypadá.

Foukala jsem si na zmrzlé ruce a poskakovala na místě, abych se zahřála, zatímco jsem zírala na motor Betty. Nevěděla jsem, proč si myslím, že to pomůže, protože jsem o fungování aut nevěděla vůbec nic. Byla jsem ale zoufalá. Nebyla jsem od párty daleko, ale nechtěla jsem nechat Betty venku v zimě.

Uvažovala jsem, že zavolám strejdovi, aby mi pomohl, ale ten nápad jsem okamžitě zavrhla. Myslel si, že Mia a já jdeme dnes večer s kamarády do kina. Místo toho jsem byla na předměstí, co nejdál od kina, jak to jen šlo. Vyděsil by se, kdyby věděl, že Mia a já jdeme na večírek bez dozoru rodičů. A kdybych mu zavolala o pomoc, zjistil by pravdu a obě bychom měly po zbytek roku zaracha. Luke bral svou roli mého dočasného opatrovníka až příliš vážně. Nemusel se ale bát. Mamce by to bylo jedno.

Zapnula jsem světlíku na telefonu a nasměrovala ji na motor auta. Světlo ale moc nepomohlo. Neviděla jsem nic kouřit ani sýčet a na motoru nebyly žádné kusy kovu visící v podivných

úhlech. Motor vypadal přesně tak, jak jsem si představovala, že by vypadat měl, a Bettyina záhadná porucha zůstala stejně nevysvětlitelná jako předtím.

„Sakra. Sakra. Sakra.“ Zavřela jsem kapotu. „Myslela jsem, že jsme kamarádky,“ křičela jsem na ni. „Jak jsi mi to mohla udělat?“ Abych se ujistila, že plně pochopila mé zklamání, kopla jsem do jedné pneumatiky. Znovu jsem zaklela, když kopanec trefil pneumatiku a moje prsty narazily do špičky boty. Uskočila jsem dozadu na jedné noze, jenže jsem uklouzla na zledovatělé silnici. Zatajil se mi dech, když mi podklouzly nohy a já se složila na kraji cesty jako hromádka neštěstí. Všude kolem mě se rozvířil sníh.

Naštěstí můj pád trochu zmírnila tlustá vrstva sněhu, která chodník pokrývala. Hned jsem se nezvedla. Místo toho jsem zírala na temnou, zataženou oblohu nad sebou a začala se smát. Dnešek už nemohl být horší. Ani jsem na tu párty jít nechtěla a teď budu mít štěstí, jestli mě vůbec pustí z domu.

„Jsi v pořádku?“

Nade mnou se objevila tvář, která mi zakryla výhled na oblohu. Mýlila jsem se. Jak se zdálo, moje noc mohla být ještě horší, protože to vypadalo, že nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla, byl právě svědkem toho, jak křičím na své auto, kopu do něj a padám do sněhu. Díval se na mě, jako bych se zbláznila. Možná to tak bylo. Rozhodně jsem od toho nebyla daleko.

Zamračil se a čekal, až něco řeknu, a já si uvědomila, že ten obličej poznávám. Ty oči jsem znala. Nade mnou stál Reed Darling a já si najednou přála, aby mě sníh, do kterého jsem spadla, úplně pohřbil.

Přestože mě před pár hodinami slyšel, jak mu nadávám do praset, jeho výraz se ani trochu nezměnil. Neobjevil se v něm

ani náznak, že by mě poznal. On si mě nepamatoval. Nebylo to nijak překvapivé. Kluci jako on si holek jako já nevšíмали. A mně to vůbec nevadilo.

„No?“ Naklonil hlavu a hledal v mých očích odpověď. Asi se bál, že jsem se při pádu praštila do hlavy. Napadlo mě, jestli se to náhodou nestalo. Necítila jsem se zrovna ve své kůži. Všechno mi připadalo jako zlý sen.

„Jsem v pohodě,“ řekla jsem a co nejrychleji se zvedla na nohy. Podle toho, jak se mi začala točit hlava, jsem měla podezření, že jsem se trochu unáhlila.

„Jseš si jistá?“ pokračoval Reed. „Protože jsem tě právě viděl, jak ječíš na svoje auto a kopeš do něj...“

„Jo, no, zasloužila si to,“ zamumlala jsem.

V břiše mi nepříjemně cuklo, když jsem k němu vzhledla. Reed působil děsivě už z dálky, ale zblízka? Byl naprosto ohromující. V Sunshine Hills očividně přidávají dětem do obědů steroidy, ale on mezi nimi stejně vyčníval. Reed vedle ostatních vypadal jako obr. Kdybych nevěděla, že je stejně starý jako já, tipla bych ho aspoň na vysokoškoláka. A taky měl ten postoj. Taková ta arogantní sebejistota, se kterou se setkáte jen u lidí, kteří vždycky dostanou to, co chtějí.

Když jsem se mu dívala do očí, snažila jsem se, aby byl můj výraz co nejneutrálnější. To byla moje standardní reakce, kdykoli jsem potkala někoho tak nádherného. Snažila jsem se vypadat tak nezaujatě, že si buď mysleli, že nemám všech pět pohromadě, nebo že jimi pohrdám. A Reed byl tak přitažlivý, že jsem se na něj musela dívat, jako by byl ztělesněním zla. Pokud se dalo věřit pověstem, které mi vyprávěla Mia, možná jím opravdu byl.

Asi jsem měla pomalu ustoupit. Byla jsem sama na temné ulici s nepojízdným autem. Nebylo to zrovna nejlepší načasování

na setkání s klukem, který měl zjevně problémy se sebeovládáním. Dokonce jsem viděla jizvu na jeho krku, o které mi Mia říkala, že má z nějaké rvačky. Nehla jsem ale ani brvou a překvapilo mě, že se v jeho přítomnosti necítím nijak nervózní.

„Můžu se zeptat, proč si to zasloužila?“ Ušklíbl se a zkrřížil ruce na široké hrudi.

Prohlédla jsem si ho od hlavy k patě. Na čele se mu leskly kapky potu a tváře měl zarudlé. Měl na sobě sportovní oblečení a trochu těžce dýchal, takže jsem usoudila, že byl venku běhat, když mě viděl, jak jsem slavně upadla na chodník. Po mluvy a pověst stranou, něco s ním zjevně nebylo v pořádku. Kdokoli, kdo by se po tak intenzivním hokeji dobrovolně vydal běhat, nemohl být normální. Proč se se mnou vůbec ještě bavil? Už jsem vstala a byla v pohodě. Možná měl morbidní smysl pro zvědavost.

„Proč si to zasloužila?“ Vyprskla jsem smíchy, což ho muselo přimět litovat, že se zeptal. „Protože mám opravdu špatný den a ona mě nechala na holičkách, když jsem ji nejvíc potřebovala.“

Možná jsem v tu chvíli měla radši zmlknout, ale slova se ze mě jen sypala dál.

„Zasloužila si to, protože můj kluk, moje máma a moje sestřenice mi neberou telefon. Strojdomi volat nemůžu, protože oficiálně *nemám být venku*. Vlastně bych vůbec neměla být v tomhle zmrzlém, depresivním městě. A přesto tady jsem. Sama. Uvázla u kraje silnice. Uvázla tady celý maturitní ročník. Prostě uvázla. A nemám se na koho obrátit.

Takže jo, kopla jsem do svého starého milovaného auta. A jestli ještě někdy nastartuje, klidně se mu omluvím na kolenou. Ale do té doby? Dostalo, co si zasloužilo.“

Zhluboka jsem se nadechla, když jsem svůj výlev konečně dokončila. Všechna ta frustrace, co ve mně bublala už od chvíle, kdy mě máma vysadila a odjela, se teď vyvalila ven. Jen jsem nečekala, že mě to semele zrovna ve sněhové závěži... a před nejproslulejším hokejistou ve státě.

„Jsem tady já,“ řekl a zaskočil mě.

„Cože?“

„Říkala jsi, že tady nemáš nikoho, na koho se můžeš obrátit.“ Pokrčil rameny, natáhl ruce a prohlédl sám sebe od hlavy k patě. „No, já tady jsem.“

Zamračila jsem se na něj, protože jsem netušila, proč tu ještě je. Narazil na mě, jak jsem se vyřádila na svém autě, a pak se díval, jak vykládám své emocionální břemeno do chladného nočního vzduchu. Nemluvě o tom, že jsem stále cítila sních v rozčuchaných vlasech, takže jsem musela vypadat stejně rozrušeně, jak jsem zněla. On tu ale byl a usmíval se, jako bych ho pobavila, místo aby se o mě bál.

„A máš štěstí, že tady jsem,“ pokračoval. „Myslím, že ti můžu pomoci.“

„Ty mi můžeš pomoci?“

„Jo, s autem. Zním jednoho týpka.“

„Ty znáš jednoho týpka?“ zopakovala jsem a snažila se, aby v mém hlase nezaznělo podezření.

„No, s jedním takovým bydlím. Můj táta vlastní autodílnu. V sobotu večer má zavřeno, pokud se nestane něco naléhavého, ale můžu mu zavolat a poprosit ho, aby ti auto odtáhl do dílny.“

Zavrtěla jsem hlavou. Jaká byla pravděpodobnost, že se mi porouchá auto zrovna ve chvíli, kdy kolem běží kluk, jehož táta vlastní autodílnu? Část mě měla pocit, že se na mě konečně usmálo štěstí. Pak jsem si ale vzpomněla na Miu a její varování

ohledně tohoto kluka a napadlo mě, jestli to nejhorší ještě nepřijde.

„To je v pohodě,“ vykoktala jsem. „Už jsem tě přerušila v běhu. Nechci tě dál obtěžovat. Určitě někoho na googlu najdu.“

„V sobotu večer v Sunshine Hills? Tady je jen jeden autoservis: ten mého táty.“

Zamračila jsem se, když jsem se podívala na Reeda a na svůj mobil. Nebyla jsem si jistá, jestli mu mám věřit. Ale proč by mi lhal?

„Ty mi nevěříš, že?“ zeptal se mě.

„Vždyť jsi jen nějaký náhodný týpek, kterýho jsem potkala na ulici, a mamka mi jako dítěti vtloukala do hlavy, že cizí lidi jsou nebezpečný.“ Kdybych byla upřímná, mamka by asi byla radši, kdybych mluvila s nějakým podivínem než se sportovcem se špatnou pověstí.

„No, s *nějakým náhodným týpkem* už tu mluvíš docela dlouho,“ odpověděl. „Možná ti to do hlavy nevtloukla tak dobře, jak si myslíš.“

„Nebo možná je moje únikové vozidlo momentálně mimo provoz...“ kývla jsem směrem k Betty.

„Pravda,“ uchechtl se tiše. „Jsem Reed Darling. Teď už ten cizinec má i jméno.“

„Pořád můžeš být nebezpečný, Reede Darlingu.“

„Slibuju, že pro tebe nebezpečný nejsem.“

To ale neznamenalo, že není nebezpečný. Mia si to rozhodně myslela. Čekala jsem, až se ozve můj instinkt sebezáchovy, že se ohlásí můj šestý smysl a řekne mi, abych se od toho kluka držela dál. Jak se zdálo, můj instinkt selhal. Od chvíle, co jsme se dali do řeči, jsem se ohrožená necítila.

„Tak co, necháš mě, abych ti pomohl?“ zeptal se.

Zaváhala jsem. Potřebovala jsem pomoc, ale nebyla jsem si jistá, jestli ji chci od namyšleného sportovce, který se zřejmě právě dostal z polepšovny. Kdo ví, mohl mi třeba ukrást auto a rozebrat ho na součástky. Koho jsem chtěla oblafnout? Neměla jsem peníze, abych někomu zaplatila za to, že mě Betty zbaví.

Zaváhala jsem moc pozdě a Reed využil příležitosti, vytáhl mobil a přiložil si ho k uchu.

„Já jsem nesouhlasila, víš...“

Vztyčil jeden prst, abych počkala, zatímco poslouchal, jak mu zvoní mobil. Jak jsem předpokládala, nebyl to člověk, který by bral „ne“ jako odpověď. Způsob, jakým ignoroval můj protest, by mě možná naštvál, kdybych nebyla tak zmrzlá a moje auto tak nepojízdné.

„Ahoj, tati.“ Reedův hlas se při hovoru trochu zjemnil a jeho výraz zmírnil. „Vím, že je sobota večer, ale kamarádce se porouchalo auto. Mohl bys ho vzít do servisu?“ Odmlčel se a čekal na odpověď. „Neboj, určitě si toho ani nevšimne.“ Reed se znovu odmlčel. „Dobře, super.“ Potom dal tátovi adresu, zavěsil a otočil se ke mně. „Je na cestě. Auto může odvézt do servisu, ale podívat se na něj bude moci až v pondělí. Nevadí?“

„Ne.“ Zhluboka jsem se nadechla a všechno napětí, které jsem v sobě zadržovala, ze mě vyprchalo. Teď, když zavolal svému otci, uvědomila jsem si, že jsem byla blázen, když jsem vůbec uvažovala o tom, že jeho pomoc odmítnu. Reed Darling byl možná nebezpečný, ale zdálo se, že není úplně špatný. „Děkuju.“

„Není zač. Byl to jen telefon.“

Pro mě to bylo mnohem víc než jen to. Málem jsem to vzdala a zavolala Lukovi o pomoc. Mia by mi to nikdy neodpustila,

kdybych nás dostala do maléru. Měla by Reedovi taky poděkovat.

„Táta mi taky řekl, ať ho neodsuzuješ,“ pokračoval.

„Proč bych ho odsuzovala?“

„Uvidíš.“ Reedovi se u očí vytvořily jemné vrásky, jako by se snažil zadržet smích. „Nezachytil jsem tvoje jméno...“

„Ještě jsem ti ho neřekla. Jak se zdá, jsem jediná, kdo se bojí cizích lidí.“

Zasmál se. Byl to hluboký a příjemný smích a já si říkala, jak může někdo, kdo vydává tak uklidňující zvuky, být tak zlý, jak Mia popisovala.

„Dostala jsi mě,“ řekl. „Takže...“

„Violet,“ odpověděla jsem. „Ale všichni kamarádi mi říkají Vi.“

„Jsem tvůj kamarád, Violet?“

Jeho hlas zněl přátelsky, ale já jsem polkla, protože se na mě díval tak upřeně, že jsem se mu sotva dokázala podívat do očí. „No, pokud mi s tou odtažkovkou nelžeš, myslím, že bychom mohli být kamarádi.“

„To rád slyším.“

Jak jsme tam tak stáli a čekali, přemýšlela jsem, jak to, že mu není zima. Jeho sportovní oblečení mu přiléhalo k vypracovanému tělu. I přes to, že běhal, musel cítit chlad. Co tady vlastně dělal? Po dnešním zápase musel být určitě vyčerpaný.

Než jsem sebrala odvalu a stačila se ho zeptat, položil mi otázku on.

„Tak co jsi tady dělala sama?“

„Zrovna jsem byla na cestě na párty. A co ty? To obvykle v sobotu večer běháš v mrazu?“

„Jen když se rozsvítí můj radar na dámy v nesnázích.“

„Aha, takže ty jsi asi princ na bílém koni?“

„Promiň, princezno, ale já rozhodně nejsem žádný princ.“

Reed se na mě šibalsky usmál, což jsem mu málem instinktivně oplatila. Nakonec jsem odolala a místo toho jsem jen obrátila oči v sloup. Skoro to vypadalo, jako by se mnou Reed flirtoval, ale na druhou stranu pravděpodobně flirtoval s každou holkou, která se ocitla na kraji silnice. „Víš, kdybych byl tvůj kluk, zvedal bych ti telefony a vozil tě na večírky.“

Tentokrát jsem rozhodně necítila nutkání se na něj usmívat. Místo toho mi zrudly tváře, když jsem si vzpomněla, jak jsem na něho před pár minutami vylila všechny své osobní problémy. Nechtěla jsem se ponořit hlouběji do toho, proč se zdálo, že se můj přítel vyhýbá mým hovorům. Od chvíle, kdy jsem zmeškala jeho zápas, se mi Jeremy neozval a já se snažila ze všech sil tento depresivní fakt ignorovat.

„Můžu jet sama.“

Reed se ušklíbl, když si prohlédl moje nepojízdné auto a díru ve tvaru Violet ve sněhu za mnou. „Jsi si tím jistá?“ Přistoupil o krok blíž, když se před námi objevila světla auta. „Protože to vypadá, že tvoje auto mělo jiné plány.“

Neměla jsem šanci odpovědět, protože konečně přijelo odtahové auto. Řidič vyskočil a já musela potlačit smích, když jsem ho uviděla. Byl oblečený v obřím kostýmu humra.

Byl to velký chlap, stavěný stejně jako jeho syn, se stejně tmavě modrýma očima a tmavými vlasy, i když ty jeho byly protkané šedivými pramínky. Když uviděl můj úsměv, zachmuřil se.

„Myslel jsem, že jí řekneš, ať se nesměje, Reede.“

Reed už taky nedokázal skrývat úsměv. „Směje se mému vtipu, tati. Ne tvojí úžasné humrovitosti.“

„Ty vtipkuješ? Všechno je asi jednou poprvé.“ Jeho táta zamručel a přistoupil ke mně. „Já jsem Danny,“ řekl a podal mi ruku.

„Violet,“ řekla jsem. „Omlouvám se, že jsem vás sem v sobotu večer zatáhla.“

„Dílna je po cestě na moji párty,“ řekl. „A to není problém. Na tvé auto se ale podívám až v pondělí.“

„Reed mi to už řekl. To je v pohodě.“

„Dobře, tak ho naložíme. A modli se, ať si nezničím kostým, nebo mě Reedova mamka zabije.“

Jakmile byla Betty bezpečně přivázaná za auto, Danny mi nabídl, že mě sveze domů. Bylo to od něj velmi milé vzhledem k tomu, co všechno už udělal, ale já ještě nebyla připravená čelit strejdovi. Navíc jsem stále doufala, že na párty potkám Jeremyho, abych si s ním konečně mohla promluvit, a věděla jsem, že se s Miou můžu svézt zpátky.

„Díky, ale jdu ke kamarádovi. Bydlí kousek odtud,“ řekla jsem. „Dostanu se tam sama.“

„Doprovodím tě.“ Reed mluvil s takovou sebejistotou, že jsem nevěděla, jak odmítnout. Stále mě překvapovalo, že se zdržel a neplánoval hned po odchodu svého otce zmizet. Teď mi nabízel, že mě doprovodí na párty? Možná nebyl princ, ale jak se zdálo, uměl být docela okouzlující, když chtěl. Pokud ovšem neměl nějaké postranní úmysly.

„No, já vás, děti, nechám o samotě,“ řekl Danny, než mi podal svou vizitku. „Přijď v pondělí do dílny a já ti řeknu, co je s Betty.“

„Díky.“ Usmála jsem se na něj. „Chcete zaplatit za ten odtah teď?“

Mávl na mě, abych si nedělala starosti. „To je v pohodě. První odtah je pro Reedovy kamarády zdarma.“ Mrkl na mě, až

jsem se začervenala, a pak se vrátil k přední části svého auta a vmáčkl se do kabiny, kam se sotva vešel ve svém velkém červeném kostýmu humra.

„To bylo od tvýho táty fakt milý,“ řekla jsem Reedovi, když jsme se dívali, jak odjíždí. „A od tebe taky.“

„Ještě že jsme kamarádi,“ řekl.

„To asi jo,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„Tak kam máme namířeno?“

Řekla jsem mu adresu, ale pak jsem dodala: „Vážně mě nemusíš doprovázet.“

„Není to daleko,“ odpověděl. „A mám to po cestě.“ Mávnu rukou, aby mi naznačil, ať jdu, a vyšli jsme bok po boku na párty.

Byla jsem si jistá, že má na sobotní večer lepší věci na práci, ale i tak jsem ocenila jeho společnost. Nevěděla jsem, co bych dělala, kdyby se neobjevil, a byla jsem mu neuvěřitelně vděčná, že zavolal tátovi, aby mi pomohl.

„Takže chodíš na Sunshine Hills Prep?“ zeptal se.

Zamračila jsem se a přemýšlela, jak to ví. Musel si všimnout mého zmatení, protože rychle vysvětlil: „Říkala jsi, že jsi v posledním ročníku, a já tě ve škole nikdy neviděl.“

„Jo, jasně.“ Přikývla jsem. „Chodím na Sunshine.“

Podle stáří a zdravotního stavu mého auta se nejspíš ptal, jak je vůbec možné, že navštěvuju tak prestižní a drahou školu. Betty se na parkovišti Sunshine Prep vyjíkala jako pěst na oko. Byla jsem si docela jistá, že jsem tam jediná, kdo jezdí autem starším než samotní studenti.

Jediný důvod, proč tam vlastně můžu chodit, byl, že tam můj strejda učí a mám výrazně zlevněné školné. Jinak by si to moje mamka nikdy nemohla dovolit.

Reed se ale na moje auto neptal. „Chodím na Ransom High,“ řekl. Čekal na moji odpověď a pozorně mě sledoval, jako by očekával, že ho za to odsoudím. Nevyrůstala jsem tady, takže jsem nesdílela předsudky vůči Ransomu, které měla většina mých vrstevníků.

„Já vím.“ Kývla jsem směrem k logu Devils, které bylo výrazně vyobrazeno na jeho tričku.

Sklopil pohled na svou hrud' a zamračil se. „Tak to mě překvapuje, že se mnou ještě mluvíš.“

„Proč?“

„Lidi ze Sunshine Hills a Ransomu spolu obvykle dobře nevycházejí.“

„No, já nejsem ani ze Sunshine Hills, ani z Ransomu.“

Podíval se na mě s jiskrou pobavení v očích. „Ne, to jsem si ani nemyslel.“

„Co mě prozradilo?“

Zasmál se. „Možná to má něco společného s tím, že máš na sobě asi deset kabátů a pořád se třeseš.“

„Kéž bych na sobě měla deset kabátů,“ zamumlala jsem.

„Odkud jsi?“ pokračoval. „A jak ses ocitla na tomhle mrazivém, mizerném místě?“

Zaúpěla jsem, když se znovu zmínil o mém pomateném výlevu.

„Jsem z Kalifornie. Mamka mě tady na rok odložila, abych bydlela u strýce. Učí na Sunshine Prep.“

„Odložila?“

„Jo.“ Povzdechla jsem si. „Dostala nabídku vysněné práce v Londýně a nemohla ji odmítnout. Tak jsem tady.“

„Uvázla jsi tady,“ řekl tiše, téměř jako by mluvil sám k sobě, ale pak se na mě podíval. „To je mi líto, je to pech.“

„To je v pohodě,“ odpověděla jsem. „Chápu, proč musela odjet. Tak nějak.“

Nevěděla jsem, proč se s tím vším svěřuju Reedovi. Klukovi, kterého jsem právě potkala a který na první pohled vypadal přesně jako typ kluka, kterému se snažím vyhýbat. Než jsem stačila přemýšlet nad svou nejistotou, uslyšela jsem hudbu, která se blížila, a uvědomila jsem si, že jsme skoro u místa, kde se koná párty. Jak jsme se přibližovali, viděla jsem, jak se lidé navzdory chladu shlukují na předzahrádce. Párty vypadala, že je v plném proudu. Několik z nich se na nás zvědavě podívalo, když jsme dorazili k bráně, ale byla tma, takže nás asi nemohli dobře rozeznat. „Tak jsme tady,“ oznámila jsem. „Ještě jednou díky za dnešní večer. Opravdu jsi mi pomohl.“

„Jak jsem řekl, spustil se mi radar na dámy v nesnázích.“

Zaváhala jsem, protože jsem nebyla připravená se s Reedem rozloučit. Mia to podala tak jednoduše: Reed Darling je potíživista. Po našem krátkém, ale událostmi nabitým setkání jsem měla pocit, že je to trochu složitější. Byl jako zajímavá hádanka, kterou jsem nechtěla odložit, dokud ji nevyřeším.

„Chceš jít dovnitř?“ zeptala jsem se. „Vím, že je to párty pro Sunshine, ale ta holka, co ji pořádá, je fakt milá. Určitě by jí to nevadilo...“

Reed se jemně usmál a pomalu zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli je to dobrý nápad. Navíc jsem pořád v běžeckém úboru.“

Bylo těžké necítit zklamání. O to víc, když se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Ale už se měj hezky, Sluníčko. Doufám, že jsem ti dokázal, že ne všichni hokejisti jsou prasata.“

Oči se mi rozšířily, když jsem si uvědomila, že si mě přece jen pamatuje. Zachytila jsem letmý závan jeho kolínské a pak

už byl pryč, běžel dál po silnici do noci. Stála jsem v šoku a zírala za ním. O Reedovi Darlingovi se možná šířily různé zvěsti, ale navzdory všemu, co jsem o něm slyšela, se nezdálo, že by jeho pověst odpovídala skutečnosti.

Alespoň zatím ne.

Třetí kapitola

REED

S úsměvem na tváři jsem klusal zpátky přes řeku domů. Violetina reakce na tu poznámku o praseti mi pořád jasně tančila v hlavě, ten šokovaný výraz v jejích očích a jemný růžový nádech, který jí vystoupil na tvářích. Rozhodně jsem ji zaskočil. Možná si myslela, že jsem ji tehdy na kluzišti neslyšel. Nebo že jsem ji nepoznal. Nemožné.

Violet nebyla typ holky, na kterou se dá zapomenout. Měla nádherné dlouhé, sytě rudé vlasy a oči tak překvapivě světle modré, že jsem od nich nemohl odtrhnout pohled. Její rysy byly jemné, a když se na mě nedívala, vypadala, jako by vystoupila z pohádky, nebo v jejím případě spíš vypadla. Podle toho, jak neohrabaně chodila po ledu a s jakým odporem hleděla na sních, bylo snadné poznat, že není odtud.

Všiml jsem si jí dávno předtím, než mi řekla, že jsem prase. Bylo to hned po výhře, když jsme odjížděli z ledu. Zahlédl jsem ji na tribuně a úplně mě to zarazilo. Měl jsem jít rovnou do šatny, ale chtěl jsem si ji prohlédnout zblízka. Zastavil jsem se na déle, než jsem měl, a v tu chvíli ke mně přiběhla moje sestra s partou kamarádek.

Cammie jen chtěla prachy, jako obvykle, ale vsadil bych se, že z pohledu Violet to vypadalo dost špatně. Asi právě proto si myslela, že jsem prase. Kdyby jen tušila, jak příšernou historii mám s holkami.

Když jsem se blížil k domovu, začaly padat drobné sněhové vločky. Po tom, co jsem Violet pomáhal s autem a doprovodil ji na večírek, už jsem trochu vychladl, ale studený vzduch mi stejně nijak nevadil.

Ostatně, zima mě nikdy moc netrápila. Občas jsem si říkal, jestli táta nemá pravdu, když tvrdí, že Darlingové jsou potomci yettiho.

V tomhle případě jsem si myslel, že jde o něco mnohem jednoduššího. Nebyla mi zima, protože mi tlouklo srdce od chvíle, co jsem se naklonil k Violet a zašeptal jí do ucha. Jasně, měla přítele, hokejisty považovala za prasata a bydlela v Sunshine Hills, takže o mě nemohla mít zájem. Ale přesto jsem byl nervózní a vzrušený víc než před velkým zápasem.

Být s ní bylo nějak... snadné. A bylo to poprvé po strašně dlouhé době, co se se mnou žádná holka nebavila, nebo aspoň nepokusila bavit, o hokeji. Většinou se ptaly na zápasy, na vysokou nebo nejčastěji na to, jestli mám šanci dostat se do NHL. Někdy jsem měl pocit, že ve mně vidí jen hokejistu. Připadalo mi, že se o mě zajímají jen kvůli mému hokejovému... vybavení. Jo, *tomuhle* vybavení. Myslím hokejku. Samozřejmě. A i to byl jeden z důvodů, proč mě vztahy nelákaly. Neměl jsem na to čas, ale hlavně jsem nikdy neměl pocit, že bych mohl věřit úmyslům holek, které o mě projevíly zájem.

Zabočil jsem k nám do ulice a přešel do lehkého klusu, když jsem se blížil k baráku. Navzdory tomu, co si lidi ze Sunshine Prep mysleli, v Ransomu se žilo hezky. Domy byly pěkné, lidé tu byli slušní a pracovití. Možná jsme neměli luxusní auta, směšné vily ani country klub na druhém břehu řeky, ale nebyli jsme tak hrozní lidé, jak říkali mnozí v Sunshine Hills.

Pokud šlo o špatnou pověst našeho města, bohužel jsem byl pravděpodobně součástí problému. Jakmile jsme s bratry vkročili na led, plně jsme přijali své role jako Darlingovic Ďáblové. Vždycky se o nás šířila jedna nebo dvě nové zvěsti, a i když většina z nich nebyla pravdivá, už dávno jsem se přestal snažit věci uvádět na pravou míru. Lidé si o nás mohli myslet, co chtěli, když jsme nebyli na ledě, ale na ledě z nás šel strach. Hokej byl náš život, a pokud nám naše smrtící pověst dala seběmenší výhodu, byli jsme všichni více než šťastní, že jsme ji mohli využít.

Violet tím zřejmě nebyla nijak ovlivněna. Nebyla tu tak dlouho, takže si možná ještě nestačila vyvinout averzi k přídomku Darling. Všichni ostatní studenti ze Sunshine Prep věděli o mých bratrech a o mně. Sakra, dokonce i lidé, kteří bydleli v Sunshine Hills a do jejich školy nechodili, se nám raději vyhýbali, když jsme se odvážili vyrazit do města.

Nikdo nás nenáviděl víc než hokejový tým Saints. Každý zápas proti nim byl velkou událostí a slyšel jsem, že v jejich šatně mají terč na šipky s fotkami mě a mých bratrů. Všichni snili o tom, že nás porazí na ledě, ale buď se báli, nebo na to neměli talent, a tak jsme je většinou porazili my. To jen zvyšovalo jejich nenávisť.

Napětí v této sezóně bylo obzvláště vysoké, protože naše dva týmy byly nuceny sdílet kluziště, zatímco Saints to své renovovali.

Možná si Violet myslela, že jsem prase, ale musel jsem uznat, že to bylo příjemné zpestření oproti strachu nebo obdivu, na který jsem byl zvyklý. Hokej byl na Sunshine Prep obrovská věc, takže bylo nejspíš jen otázkou času, kdy po mně začne házet šipky i ona.

Když jsem přišel domů, obešel jsem dům a vešel posuvnými dveřmi na terasu. Překvapilo mě, když jsem na verandě našel svého bratra Graysona. Seděl ve tmě a svíral plechovku piva. A přestože venku mrzlo, měl na sobě jen tričko a kraťasy. S mojí rodinou a naší neschopností cítit zimu bylo fakt něco v nepořádku.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se.

„Opaluju se, to je přece jasné.“ Jak se zdálo, byl ještě mrzutější než obvykle a já si byl téměř jistý, že se tady schovává před naším mladším bratrem Parkerem. Jeho přísný výraz by každého přiměl myslet si, že jsme dnes prohráli, ale já tušil, že má jiný důvod. Byl našťvaný, protože jeho nejlepší kamarádka Paige byla na víkend pryč.

„Jasně,“ odpověděl jsem.

Grayson pokrčil rameny a prohrábl si tmavé vlasy. I když jsme byli dvojčata a měli podobné rysy, nebyli jsme identičtí. Grayson byl o něco vyšší než já a nezáleželo na tom, kolik závaží jsem zvedal. Vždycky byl větší než já. Postavou připomínal spíš yettiho, ze kterého jsme prý podle táty pocházeli.

Když jsme byli mladší, lidi si nás občas pletli. Teď už se to nestávalo.

Odlišovaly nás hlavně naše osobnosti. Zatímco já jsem měl někdy pocit, že musím předstírat, že jsem temný a děsivý Darlingovic Ďábel, jak mě svět vnímal, Graysonovo odměřené chování hrané nebylo. Byl rezervovanější a jeho čelo bylo neustále svraštělé, což děsilo naše protivníky a vlastně všechny, kdo ho fakt neznali. Můj táta často žertoval, že Grayson se se zamračeným výrazem už narodil.

„Tak jak se ti běželo?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rival Darling***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.